

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Wieczorek**

Protokolant: st.prot. sąd. Agnieszka Krzyżaniak

po rozpoznaniu w dniu 05 listopada 2014 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **(...) S.A. w P.**

przeciwko **W. S., W. T.**

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 26.06.2012 r. w sprawie I Nc 244/12 w stosunku do pozwanych W. T. i W. S. co do kwoty 421.979,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 19.05.2012 r. do dnia zapłaty, a także w zakresie odsetek ustawowych:

a) od kwoty 7.503,58 zł od 19.05.2012 r. do dnia 17.07.2012 r.,

b) od kwoty 227.073,00 zł od dnia 19.05.2012 r. do dnia 24.10.2012 r.,

c) od kwoty 93.255,51 zł od dnia 19.05.2012 do dnia 15.03.2013 r.;

2. w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty w stosunku do pozwanych W. T. i W. S. i umarza postępowanie;

3. kosztami wniesionych zarzutów obciąża pozwanych w zakresie przez nich poniesionym, a nadto nakazuje ściągnąć solidarnie od pozwanych W. T. i W. S. na rzecz Skarbu Państwa-Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 10,24 zł;

/-/A. Wieczorek

UZASADNIENIE

W dniu 15 czerwca 2012 r. (...) S.A. Z siedzibą w P. skierował do Sądu pozew przeciwko (...) Spółka jawna, P. S., R. K., W. T. oraz W. S.. We wskazanym pozwie powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zobowiązującym pozwanych do zapłaty na rzecz powoda solidarnie kwoty 751.235,82 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w celu zabezpieczenia należytego wykonania umów leasingu oznaczonych jako (...), (...), (...) zawartych pomiędzy powodem a (...) Spółka jawna, której obecnymi współnikami są P. S. oraz R. K., wystawiony został weksel in blanco, za który to weksel poręczyli W. T. oraz W. S.. Powód wskazał, że do dnia wniesienia pozwu nie otrzymał kwoty 751.235,82 złotych należnej mu z tytułu zawarcia wyżej wymienionych umów leasingu, jak również kwoty wekslowej, pomimo wysłania wezwań do zapłaty zarówno do (...) Spółka jawna, jak również do poręczycieli wekslowych – W. T. oraz W. S. (k. 1, 5 – 8, 13 – 18 akt).

W dniu 26 czerwca 2012 r. Sąd wydał nakaz zapłaty nakazujący pozwanym (...) Spółka jawna z siedzibą w G., P. S., R. K., W. T. oraz W. S. zapłacić na podstawie weksla solidarnie w terminie dwóch tygodni na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. kwotę 751.235,82 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 16.608,00 złotych tytułem kosztów procesu albo wnieść we wskazanym terminie zarzuty (k. 20 akt).

W dniu 19 lipca 2012 r. W. T. oraz W. S. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 26 czerwca 2012 r. We wskazanym piśmie W. T. oraz W. S. zaskarżyli nakaz zapłaty z dnia 26 czerwca 2012 r. w całości, wnieśli o jego uchylenie w całości oraz o oddalenie powództwa powoda w stosunku do nich w całości. Ponadto wnieśli o wstrzymanie w stosunku do nich natychmiastowej wykonalności nakazu zapłaty z dnia 26 czerwca 2012 r.

W uzasadnieniu zarzutów od nakazu zapłaty W. T. wskazał, że nie podpisał umów leasing oznaczonych (...), (...), (...), jak również weksla z dnia 04 czerwca 2010 r. ani jako jego wystawca ani jako poręczyciel. Powołując się na wskazane powyżej okoliczności, W. T. podniósł, że nie zaciągnął on skutecznie zobowiązania z ww. umów leasingu oraz zobowiązania wekslowego, wskazał przy tym, iż nie był współnikiem uprawnionym do reprezentowania pozwanej spółki, z uwagi na co przedmiotowe umowy leasingu są nieważne, zaś zobowiązania poręczycieli wekslowych w ogóle nie powstały. Pozwani podnieśli również zarzut, iż weksel z dnia 04 czerwca 2010 r. został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (deklaracją wekslową). Ponadto, pozwani oświadczyli, że do czasu ich wystąpienia z pozwanej spółki (do sierpnia 2011 r.), spółka ta wywiązywała się z obowiązku zapłaty rat leasingowych wynikających z umowy nr (...). Wskazana okoliczność, zdaniem pozwanych, również świadczy o tym, że nie ponoszą oni w stosunku do powoda odpowiedzialności za zapłatę kwoty 751.235,82 złotych.

Z uwagi na to, że (...) Spółka jawna, P. S. oraz R. K. nie wnieśli zarzutów od nakazu zapłaty, nakaz zapłaty stał się w stosunku do wymienionych pozwanych prawomocny.

W piśmie z dnia 15 lutego 2013 r. powód cofnął pozew ponad kwotę 515.235,29 złotych (tj. o kwotę 236.000,53 złotych) oraz zrzekł się roszczenia we wskazanym zakresie. W ww. piśmie powód podtrzymał żądanie zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 515.235,29 złotych za okres od dnia 19 maja 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 7.503,58 złotych za okres od dnia 19 maja 2012 r. do dnia 17 lipca 2012 r. oraz od kwoty 227.073,00 złotych za okres od dnia 19 maja 2012 r. do dnia 24 października 2012 r. Ponadto, powód zrzekł się roszczenia o odsetki od kwoty 1.423,95 złotych, o którą cofnięto pozew. W uzasadnieniu pisma z dnia 15 lutego 2013 r. powód wskazał, że w dniach 17 maja 2012 r., 17 lipca 2012 r. oraz 24 października 2012 r. otrzymał od ubezpieczyciela przedmiotów leasingu wypłatę odszkodowania kolejno w kwocie 1.423,95 złotych, 7.503,58 złotych oraz 227.073,00 złotych. Powód wskazał, że w związku z ww. wpłatami zobowiązanie pozwanych uległo zmniejszeniu do kwoty 515.235,29 złotych. Jednocześnie powód wskazał, że podtrzymuje wyrażone w pozwie żądanie zasądzenia zwrotu kosztów postępowania od pozwanych na rzecz powoda, z uwagi na to, iż przed wniesieniem pozwu pozwani zaspokoiли roszczenie powoda jedynie w nieznaczącej części (co do kwoty 1.423,95 złotych), a zatem swoim działaniem pozwani wywołali konieczność wystąpienia z powództwem na drogę postępowania sądowego.

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2013 r. (odpowieź na zarzuty pozwanych W. T. i W. S. od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 26 czerwca 2012 r.) powód cofnął pozew ponad kwotę 421.979,78 złotych (tj. o dalszą kwotę 93.255,51 w stosunku do pisma powoda z dnia 15 lutego 2013 r.) oraz zrzekł się roszczenia we wskazanym zakresie. Ponadto powód podtrzymał żądanie zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 93.255,51 złotych za okres od dnia 19 maja 2012 r. do dnia 15 marca 2013 r. oraz żądanie zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Powód wniósł także o oddalenie zarzutów w całości i utrzymanie nakazu zapłaty z dnia 26 czerwca 2012 r. w mocy w zakresie w jakim nie cofnięto powództwa. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kwoty 3.600 złotych tytułem dodatkowych kosztów zastępstwa procesowego z uwagi na konieczność podjęcia dalszych działań przez pełnomocnika procesowego. Powód jako przyczynę cofnięcia powództwa co do dalszej kwoty wskazał okoliczność uzyskania ceny ze sprzedaży przedmiotów leasingu (...) oraz (...). Powód w piśmie z dnia 17 kwietnia 2013 r. przedstawił także szczegółowe wyliczenia obrazujące jak kształtowało się zadłużenie (...) Spółka jawna wobec powoda (k. 154 – 158 akt).

W kolejnych pismach procesowych, pełnomocnicy stron podtrzymywali swoje stanowiska w sprawie przytaczając argumentację na ich poparcie oraz czyniąc w tym zakresie wywody prawne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 16 marca 2010 r., 29 marca 2010 r. oraz 04 czerwca 2010 r. (...) spółka jawna (prowadząca w ww. datach działalność gospodarczą pod firmą (...) Spółka jawna) zawarła z (...) S.A. z siedzibą w P. trzy umowy leasingu operacyjnego oznaczone kolejno: (...), (...), (...). Przy zawieraniu wskazanych umów (...) spółka jawna reprezentowana była przez swoich dwóch ówczesnych współników – pozwanych. Na zabezpieczenie wykonania wskazanych umów (...) spółka jawna wystawiła weksel własnych in blanco, za który poręczyli pozwani W. T. i W. S.. Wskazany weksel mógł zostać wypełniony na warunkach określonych deklaracją wekslową do kwoty odpowiadającej sumie wszystkich zobowiązań wynikających z zawartych pomiędzy powodem a (...) spółka jawna (k. 34 – 35, k. 50 – 69, 152 akt).

W związku z zaleganiem przez (...) spółka jawna z płatnościami rat leasingowych, pismami z dnia 19 marca 2012 r. (odebranymi przez (...) spółka jawna w dniu 12 kwietnia 2012 r.) powód rozwiązał umowy leasingu nr (...). Następnie, pismami z dnia 26 kwietnia 2014 r. powód wezwał (...) spółka jawna do zapłaty kolejno kwoty 253.583,25 złotych z tytułu rozliczenia umowy nr (...), kwoty 291.133,17 złotych z tytułu rozliczenia umowy nr (...) oraz kwoty 206.519,40 złotych z tytułu rozliczenia umowy nr (...). Z uwagi na brak zaspokojenia wskazanych roszczeń, powód wypełnił weksel in blanco otrzymany w związku z zawarciem przedmiotowych umów leasingu, a następnie w dniu 08 maja 2012 r. skierował do W. T. oraz W. S. jako poręczycieli wekslowych wezwania do zapłaty kwoty 751.235,82 złotych w terminie 18 maja 2012 r. (k. 14 – 16, 18, 160 – 178 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzone dowody z zeznań świadków, dowody z dokumentów oraz dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny grafologii.

Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadka K. K. w celu ustalenia okoliczności związanych z zawieraniem umów leasingu oraz podpisywaniem związanych z ww. umowami poręczeń oraz deklaracji wekslowych. Świadek wskazał, że będąc doradcą leasingowym podpisał z (...) Spółka jawna 2-3 umowy leasingowe, których przedmiotem były samochody ciężarowe. Świadek opisał okoliczności podpisywania ww. umów. W omawianym zakresie świadek wskazał, iż przed podpisaniem umów leasingowych był w siedzibie pozwanej spółki, co było standardową procedurą obowiązującą u powoda przy podpisywaniu tego rodzaju umów. Świadek wskazał również, że pozwani – W. T. oraz W. S. nigdy nie byli jednocześnie obecni przy podpisywaniu umów leasingowych oraz innych dokumentów, takich jak deklaracja wekslowa, weksel, jednocześnie. Świadek wskazał, iż umocowanie do podpisania umów leasingu weryfikowana była na podstawie KRS. Oceniając moc dowodową zeznań wskazanego świadka, Sąd w całości dał im wiarę, uznając je za jasne, rzeczowe oraz szczerze.

Sąd przeprowadził również dowód z zeznań świadków E. K. oraz P. M. (1) na okoliczność ustalenia czy pozwani spłacali należności wynikające z umowy leasingowej, w szczególności w dacie wystąpienia ich z (...) Spółka jawna. Świadek E. T. – K. wskazała, że była księgową w pozwanej spółce do roku 2010, a zatem nie ma wiadomości na temat spłacania przez pozwaną spółkę zobowiązań wynikających z umów leasingu w sierpniu 2011 roku. Z uwagi na powyższe, Sąd uznał zeznania świadka E. T. – K. za niemające znaczenia dla dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

Świadek P. M. (1) zeznał, iż ma wiedzę na temat podpisywania umów leasingowych, gdyż miał być obecny przy podpisywaniu wskazanych umów. Świadek wskazał, że wspólnie z pozwanym W. T. udał się na spotkanie zorganizowane w celu podpisania umów leasingowych, jak z uwagi jednak na brak wszystkich dokumentów wskazane spotkanie zostało przełożone. Świadek wskazał również, że tego samego dnia, w którym miało dojść do podpisania umów otrzymał telefon od W. T., który poinformował świadka, iż spotkał się z doradcą leasingowym i podpisał przedmiotowe umowy. Ponadto świadek wskazał, że pozwana spółka spłacała raty leasingowe z pewnym opóźnieniem, jednak na dzień wystąpienia pozwanego W. T. ze spółki zaległości te odpowiadały wysokości jednomiesięcznej opłaty leasingowej. Na pytanie Sądu dotyczące podpisania przez W. T. weksla, świadek wskazał, że zgodnie z jego wiedzą

pozwany takiego dokumentu nie podpisywał. Do zeznań świadka P. M. (2) Sąd podszedł z dużą ostrożnością oraz uznał je za wiarygodne jedynie częściowo, w takiej jaką potwierdzał inny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania za niewiarygodne również z uwagi na fakt, iż świadek jest powiązany z pozwanym W. T. zarówno towarzysko oraz zawodowo.

Z uwagi na to, że pomiędzy stronami postępowania spór ogniskował się wokół kwestii prawdziwości podpisów W. T. na umowach leasingu oznaczonych numerami (...), (...), (...) oraz na wekslu z dnia 04 czerwca 2010 r., której to autentyczności podpisów W. T. zaprzeczał (k. 34, 283 akt), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego grafologa w celu ustalenia czy pozwany W. T. podpisał weksel z dnia 04 czerwca 2010 r. jako wystawca i poręczyciel, a także czy podpisał on umowy leasingowe (...)(k. 341 akt). Ekspertyza biegłego sądowego z dnia 07.10.2013 r. wykonana została podstawie materiału dowodowego w postaci: weksla z dnia 04 czerwca 2010 r. opiewającego na kwotę 751.235,82 złotych, deklaracji wekslowej do weksla in blanco do umowy (...), deklaracji poręczenia wekslowego do umowy (...), umowy leasingu operacyjnego (...) z dnia 16 marca 2010 r., umowy leasingu operacyjnego (...) z dnia 29.03.2010 r., umowy leasingu operacyjnego (...) z dnia 04.06.2010 r. oraz materiału porównawczego w postaci bezwzględnych wzorów podpisów nakreślonych przez W. T. na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, to jest na potwierdzeniu odbioru (k. 14 akt), kserokopii umowy sprzedaży praw i obowiązków z dnia 01.08.2011 r. (k. 70 akt), oświadczenia o stanie rodzinnym (k. 84 akt), pełnomocnictwa z dnia 03.07.2013 r. (k. 333 akt), umowie stałego zlecenia z dnia 06.05.2013 r. (k. 334 akt). W przedmiotowej ekspercie biegły sądowy wskazał, że pomiędzy wszystkimi kwestionowanymi podpisami występują cechy wspólne świadczące o nakreśleniu ich przez jedną i tę samą osobę. Biegły sądowy wyjaśnił również, że nie ujawniono jakichkolwiek cech mogących wskazywać na możliwość podrobienia podpisów metodą kopiowania lub naśladownictwa podpisów oryginalnych albo naniesienia ich przy zastosowaniu urządzeń technicznych, takich jak kserokopiarka barwna lub komputer z drukarką. W ocenie biegłego grafologa, materiał porównawczy wykorzystany do sporządzenia ekspertyzy został nakreślony spontanicznie (bez prób maskowania pisma), był wystarczającej ilości oraz wyczerpywał wymogi kryminalistycznej porównywalności z materiałem kwestionowanym. Na podstawie przeprowadzonych badań biegły sądowy doszedł do wniosku, że kwestionowane podpisy o treści „T.” i „W. T.” widniejące na oryginałach dokumentów poddanych analizie nakreślił W. T., którego wzory pisma i podpisów załączona do badań jako materiał porównawczy.

Pozwani wnieśli zarzuty do opinii biegłego, sprowadzające się do podnoszenia uchybień natury technicznej popełnionych przez biegłą sądową przy sporządzaniu przedmiotowej ekspertyzy. Do wskazanych powyżej zarzutów pozwani załączyli prywatną ekspertyzę eksperta kryminalistycznych badań dokumentów i pisma ręcznego, która odnosiła się jedynie do sposobu przeprowadzenia badania przez biegłego sądowego nie kwestionując prawdziwości wyprowadzonych przez niego wniosków. Ze względu na wniesienie przez pozwanych zarzutów do opinii biegłego oraz zgłoszenie wniosku o uzupełniające przesłuchanie biegłego, Sąd postanowił dopuścić wskazany dowód. Po przesłuchaniu na rozprawie biegłego sądowego Sąd doszedł do przekonania, iż opinia biegłego poddaje się pozytywnej ocenie, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, osoba ją sporządzająca dysponuje poziomem wiedzy i doświadczeniem życiowym adekwatnym do stwierdzenia okoliczności objętych tezą dowodową, a sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu. W związku z powyższym, wbrew zarzutom pozwanych, nie było podstaw do zakwestionowania opinii tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym.

Z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo W. T. oraz W. S., prawidłowo zawiadamianych o terminach rozprawy oraz ich obowiązkowym stawiennictwie, Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w niniejszej sprawie należało ocenić zarzuty pozwanego podnoszone w odniesieniu do stosunku podstawowego, którego należyte wykonanie zabezpieczało zobowiązanie wekslowe. W sprawach o roszczenia wynikające z weksla przedmiotem badania sądu po wniesieniu zarzutów od nakazu

zapłaty może być bowiem również stosunek podstawowy, którego dotyczą zarzuty pozwanego. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 marca 1997 r. (sygn. akt I CKN 48/97, OSNC 1997, Nr 9, poz. 124) po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego.

Niezasadny okazał się jednak zarzut pozwanego W. T. sprowadzający się do twierdzenia, że z uwagi na brak jego umocowania do reprezentowania (...) spółka jawna, umowy leasingowe były nieważne, a zatem wskazana spółka nie była zobowiązana do jakichkolwiek świadczeń na rzecz powoda. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 29 § 1 i 2 z dnia 15 września 2000 r. kodeks spółek handlowych (Dz.U. Nr 94, poz. 1037 ze zm.) każdy wspólnik spółki jawnej ma prawo reprezentować spółkę przy wszystkich jej czynnościach sądowych i pozasądowych. Ponadto, zgodnie z art. 29 § 3 k.s.h. nie można ograniczyć prawa wspólnika do reprezentowania spółki ze skutkiem wobec osób trzecich. Podpis W. S. – drugiego z pozwanych wspólników uprawnionego do reprezentowania pozwananej spółki nie był w toku postępowania kwestionowany. Uznać zatem należy, że wskazany wspólnik spółki jawnej uprawniony był do samodzielnej reprezentacji pozwanej spółki i w konsekwencji skutecznie zawarł z powodem umowy leasingowe oznaczone (...), (...) oraz (...). Wskazać przy tym należy, iż strona pozwana w toku postępowania nie zgłosiła żadnych środków dowodowych, które zmierzałyby do wykazania, iż zgodnie z umową spółki któryś ze wspólników (...) spółka jawna pozbawiony był prawa reprezentowania spółki albo że był uprawniony do jej reprezentowania tylko łącznie z innym wspólnikiem lub prokurentem.

W świetle sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego z zakresu grafologii, niezasadny okazał się również zarzut W. T., iż na umowach spółki nie złożył on swojego podpisu. W konsekwencji niezasadny był również zarzut, iż wskazana umowa była nieważna i nie mogły powstać na jej podstawie zobowiązania, których wykonanie zostało zabezpieczone wekslowo.

Zarzut pozwanych wskazujący, iż do sierpnia 2011 r., czyli do czasu kiedy byli wspólnikami pozwanej spółki, raty leasingowe były przez nich regulowane, a w konsekwencji, iż nie odpowiadają oni za zadłużenie, które powstało już po ich wystąpieniu z pozwanej spółki. Powyższe twierdzenie nie mogło mieć wpływu na zasadność powództwa. Powód kierował bowiem swoje roszczenia w stosunku do pozwanych jako poręczycieli wekslowych, nie zaś jako wspólników spółki ponoszących odpowiedzialność za ich zobowiązania. Okoliczność wystąpienia pozwanych ze spółki przed powstaniem zadłużenia z umów leasingu zawartych z powodem, nie miała zatem znaczenia dla słuszności roszczeń powoda. Ponadto wskazać należy, iż pozwani błędnie wskazywali, iż opłaty leasingowe są świadczeniem okresowym, a zatem wspólnicy nie odpowiadają za zapłatę tej części opłat, która staje się wymagalna po ich wystąpieniu ze spółki. Zgodnie z poglądami doktryny, „świadczenie pieniężne korzystającego ma charakter świadczenia jednorazowego rozłożonego na raty” nie zaś świadczenia okresowego (tak M. Pazdan, Kodeks cywilny. Komentarz do art. 450–1088. Tom II, pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowskiego, 2013). Zarzut ten nie mógł mieć jednak znaczenia dla niniejszej sprawy również z tego względu, że podstawą roszczeń powoda był stosunek poręczenia, nie zaś stosunek podstawowy, do którego odnosiły się wskazany powyżej zarzut pozwanych.

Niezasadny okazał się również zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Zgodnie z deklaracją wekslową wystawca weksla upoważnił posiadacza weksla do wypełnienia weksla na kwotę odpowiadającą sumie wszelkich wierzytelności przysługujących posiadaczowi weksla wobec wystawcy i do opatrzenia weksla miejscem oraz datą płatności według uznania. Z uwagi na to, że powód wypełnił wskazany weksel na kwotę zobowiązań wynikających z łączących strony umów leasingu w wysokości ustalonej na dzień wypełnienia weksla, uznać należy, iż nie naruszył on zasad wypełniania weksla określonych w deklaracji wekslowej (k. 5 – 8 akt).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do zawarcia ważnych umów leasingu, z tytułu których po stronie pozwanej spółki powstało zadłużenie w wysokości dochodzonej pozwem. Wskazane zobowiązania z ww. umów leasingu zabezpieczone zostały przez pozwanych, którzy podpisali weksel in blanco jako jego wystawcy oraz poręczyciele. W konsekwencji uznać należało, że pozwani ponoszą wobec powoda

odpowiedzialność za zapłatę kwoty dochodzonej od pozwanej spółki. W myśl art. 921⁶ k.c. „jeżeli zobowiązanie wynika z wystawionego papieru wartościowego, dłużnik jest obowiązany do świadczenia za zwrotem dokumentu albo udostępnieniem go dłużnikowi celem pozbawienia dokumentu jego mocy prawnej w sposób zwyczajowo przyjęty.” Zgodnie natomiast z art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282 ze zm.) poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Mając na uwadze treść wskazanego przepisu, Sąd uznał roszczenia powoda z uzasadnione w pełni.

Na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie, w zakresie jakim powód cofnął pozew po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty należało umorzyć. Zgodnie bowiem z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W myśl natomiast art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty aż do wydania wyroku, jeżeli z pozvem połączone jest zrzeczenie się roszczenia. Sąd nie dopatrył się w przy tym powodów, które zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. mogłyby stanowić podstawę do uznania cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Zgodnie zaś z treścią art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Mając na uwadze treść wskazanych powyżej przepisów, w zakresie, w jakim powód cofnął skutecznie powództwo należało uchylić nakaz zapłaty i postępowanie umorzyć, a to na podstawie art. 332§2 kpc w zw. z art. 353² kpc. W pozostałym zakresie (co do kwoty 421.979,78 złotych), w którym powództwo nie zostało cofnięte i jednocześnie zasługiwało na uwzględnienie, nakaz zapłaty został utrzymany w mocy.

O kosztach procesu orzeczona jak w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo, w zakresie w jakim nie zostało cofnięte, zasługiwało na uwzględnienie w całości. Wskazać przy tym należy, iż w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym zaspokojenie przez pozwanego roszczenia dochodzonego przez powoda już po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego (tak Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 21.07.1951 r., sygn. akt C 591/51). Uznać zatem należało, że skoro powód cofnął pozew ze względu na to, że po jego wniesieniu pozwany spełnił świadczenie, nie ma podstaw aby uznawać, iż powód przegrał w tej części proces i na tej podstawie obciążać go kosztami postępowania. W konsekwencji brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanych o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania sądowego. Z uwagi na to, że zaliczka na poczet opinii biegłego wpłacona przez pozwanych w wysokości 1.000 złotych nie pokryła wydatków powstałych w związku ze sporządzeniem wskazanej ekspertyzy, Sąd zobowiązał pozwanych do uiszczenia na rzecz Skarbkku Państwa różnicy pomiędzy wskazanymi wydatkami biegłego a wpłaconą zaliczką (kwoty 10,24 złotych).

SSO Agnieszka Wieczorek